ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα) της 7ης Μαΐου 1986 *

Στην υπόθεση 52/85,

Jean-Pascal Rihoux, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος 3, rue Jean-Pierre-Kommes, 6988 Hostert, Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου·

Henri Derungs, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος 17, rue des Champs, 8356 Garnich, Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου·

Robert Van Sinay, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, 4, rue Beaumont·

Klaus Raatz, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος 22, rue Kiem, 6187 Gonderange,

εκπροσωπούμενοι από τον F. Herbert, δικηγόρο Βρυξελλών, avenue de Broqueville 116, 1200 Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse, boîte postale 335, Λουξεμβούργο,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Δημήτριο Γκουλούση, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει:

— ως κύριο αίτημα, την ακύρωση της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής της 11ης Ιουλίου 1984 περί μη εγγραφής των προσφευγόντων στον πίνακα επιτυχόντων κατόπιν των εξετάσεων του διαγωνισμού COM/A/390,

— και ως επικουρικό αίτημα, την ακύρωση των πράξεων του εν λόγω διαγωνισμού (γραπτών και προφορικών εξετάσεων),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Μαρτίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Ιανουαρίου 1985, οι Rihoux, Derungs, Van Sinay και Raatz, υπάλληλοι της Επιτροπής, κατηγορίας Β, άσκησαν προσφυγή με, κύριο, ιδίως, αίτημα την ακύρωση της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού της 11ης Ιουλίου 1984 περί μη εγγραφής τους στον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν των εξετάσεων του διαγωνισμού COM/A/390 και, επικουρικό αίτημα, την ακύρωση των πράξεων του διαγωνισμού αυτού.

2 Η προκήρυξη του διαγωνισμού COM/A/390 (ΕΕ C 345 της 21.12.1983, σ. 10) αφορούσε γενικό διαγωνισμό βάσει εξετάσεων για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις διοικητικών υπαλλήλων βαθμών Α 7/Α 6 προοριζόμενων για την εκτέλεση, κυρίως, καθηκόντων μελέτης και ελέγχου στον τομέα της διασφάλισης των χώρων όπου υφίστανται πυρηνικές εγκαταστάσεις.

3 Η φύση των εξετάσεων προσδιοριζόταν συνοπτικά στο σημείο V της προκήρυξης του διαγωνισμού το οποίο προέβλεπε τη διοργάνωση, αφενός, γραπτής εξέτασης που συνίστατο σε « σειρά ερωτήσεων με δυνατότητα επιλογής της σωστής απάντησης μεταξύ πολλών απαντήσεων που θα επιτρέψει να εκτιμηθούν οι γνώσεις του υποψήφιου οι σχετικές με τον τομέα του διαγωνισμού (διάρκεια: 2 ώρες) » και, αφετέρου, προφορικής εξέτασης που συνίστατο σε « συνέντευξη με την εξεταστική επιτροπή που θα της επιτρέψει να εκτιμήσει τις γνώσεις λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που περιέχονται στο φάκελλο υποψηφιότητας και την ικανότητα του υποψηφίου για την άσκηση των καθηκόντων... »

4 Κάθε μια από τις εξετάσεις αυτές βαθμολογούνταν από 0 μέχρι 50 μονάδες. Για την εγγραφή στον πίνακα επιτυχόντων, η παράγραφος VI της προκήρυξης του διαγωνισμού έθετε δύο προϋποθέσεις: τη συγκέντρωση 60 τουλάχιστον μονάδων για το σύνολο των εξετάσεων, ενώ για την προφορική εξέταση απαιτείτο η συγκέντρωση 30 τουλάχιστον από τις 50 μονάδες.

5 Οι προσφεύγοντες έγιναν δεκτοί στις εξετάσεις αλλά, με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1984, τους γνωστοποιήθηκε ότι η εξεταστική επιτροπή, έχοντας υπόψη τα αποτελέσματά τους, είχε αποφασίσει να μη τους εγγράψει στον πίνακα επιτυχόντων. Πράγματι, κανένας απ' αυτούς δεν είχε συγκεντρώσει τις απαιτούμενες 60, τουλάχιστον, μονάδες, ούτε άλλωστε είχε λάβει το βαθμό 30 στην προφορική εξέταση.

6 Κατά τη διάρκεια του Ιουλίου 1984, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, διοικητικές ενστάσεις με ταυτόσημο περιεχόμενο οι οποίες αφορούσαν αποκλειστικά τη γραπτή εξέταση του διαγωνισμού. Με τις ενστάσεις αυτές εζητείτο, λαμβανομένου υπόψη του ενιαίου χαρακτήρα της γραπτής και προφορικής εξέτασης, η ακύρωση του συνόλου των εξετάσεων του διαγωνισμού. Κατόπιν της απόφασης της Επιτροπής της 20ής Νοεμβρίου 1984 με την οποία απορρίφθηκαν οι ενστάσεις αυτές, οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.

Επί του παραδεκτού

7 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να επικαλούνται ενώπιον του Δικαστηρίου λόγους ακυρώσεως που δεν περιλαμβάνονταν στην ένστασή τους. Ισχυρίζεται ότι, εφόσον ο υπάλληλος προτίμησε να υποβάλει διοικητική ένσταση και όχι να προσφύγει κατ' ευθείαν στο Δικαστήριο, πρέπει από την ενέργειά του αυτή να συναχθούν όλες οι συνέπειες και ιδίως απαιτείται η προσφυγή να στηρίζεται στους ίδιους λόγους ακυρώσεως στους οποίους στηριζόταν και η τελευταία. Πράγματι, αν

δεν λαμβανόταν υπόψη στην προκείμενη περίπτωση, η ένσταση των υποψηφίων, η προσφυγή θα ήταν απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη, εφόσον δεν ασκήθηκε εντός των τριών μηνών που ακολούθησαν την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού. Κατά συνέπεια, μόνο ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται επί των πλημμελειών των γραπτών εξετάσεων είναι παραδεκτός, ενώ οι λοιποί λόγοι πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

8 Εναντίον μιας τέτοιας ένστασης απαραδέκτου, η οποία δεν αφορά παρά ορισμένους λόγους ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τη νομολογία του Δικαστηρίου δυνάμει της οποίας το γεγονός ότι υποβλήθηκε στην ΑΔΑ (αρμόδια για τους διορισμούς αρχή) διοικητική ένσταση κατά αποφάσεως εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να κριθεί εκπρόθεσμος ο υπάλληλος που επέλεξε αυτό το μέσο έννομης προστασίας (απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, Orlandi κατά Επιτροπής, 117/78, Rec. σ. 1620· απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, Detti κατά Δικαστηρίου, 144/82, Συλλογή σ. 2421). Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτει ότι, σε παρόμοια περίπτωση, οι προσφεύγοντες δεν δεσμεύονται από το περιεχόμενο της ένστασής τους.

9 Καταρχάς, επιβάλλεται να παρατηρηθεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην απόφασή του της 14ης Ιουνίου 1972 (Marcato κατά Επιτροπής, 44/71, Rec. σ. 427) ένσταση κατά της αποφάσεως εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού είναι άνευ νοήματος, εφόσον το περί ου ο λόγος όργανο δεν έχει την εξουσία να ακυρώσει ή να τροποποιήσει αποφάσεις εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού και ότι, κατά συνέπεια, το μέσο έννομης προστασίας που διαθέτουν οι ενδιαφερόμενοι έναντι παρόμοιας αποφάσεως είναι, κανονικά, η άσκηση άμεσης προσφυγής στο Δικαστήριο.

10 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (ιδίως, η προαναφερθείσα απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, Orlandi κατά Επιτροπής) αν, σε παρόμοια περίπτωση, ο ενδιαφερόμενος, αντί να προσφύγει κατευθείαν στο Δικαστήριο, επικαλείται τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και απευθύνεται, μέσω διοικητικής ενστάσεως, στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, δεν πρέπει μια τέτοια ενέργεια, όποια και αν είναι η νομική της σημασία, να έχει ως αποτέλεσμα να κριθεί ο ενδιαφερόμενος εκπρόθεσμος ενώ αναμένει απάντηση.

11 Εντούτοις, από τα προηγούμενα δεν προκύπτει ότι η νομολογία αυτή, που δημιουργήθηκε χάριν της διαφυλάξεως της δικαστικής προστασίας των υπαλλήλων που, αντί να

προσφύγουν κατευθείαν στο Δικαστήριο, υπέβαλαν, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, ένσταση, απαλλάσσει τους ενδιαφερόμενους της τηρήσεως του συνόλου των διαδικαστικών κανόνων αναγκαστικού χαρακτήρα που συνδέονται με το επιλεγέν βοήθημα της προηγούμενης ένστασης. Πράγματι, ενδεχομένη αντίθετη απόφαση θα είχε ως αποτέλεσμα να παρέχονται στους υπαλλήλους αυτούς περισσότερα δικαιώματα από όσα αναγνωρίζονται στους υπαλλήλους που αποφάσισαν να προσβάλουν κατευθείαν στο Δικαστήριο απόφαση εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού.

12 Μεταξύ των διαδικαστικών αυτών κανόνων αναγκαστικού χαρακτήρα, περιλαμβάνεται και η σταθερά επισημαινόμενη από τη νομολογία του Δικαστηρίου αρχή, σύμφωνα με την οποία το άρθρο 91 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης έχει ως αντικείμενο να επιτρέπεται και να ευνοείται φιλική ρύθμιση της αναφυείσας μεταξύ υπαλλήλων και διοικήσεως διαφοράς. Για την τήρηση της επιταγής αυτής, έχει σημασία να είναι σε θέση η τελευταία να γνωρίζει επακριβώς τις αιτιάσεις ή τις διεκδικήσεις του ενδιαφερομένου. Αντίθετα, η διάταξη αυτή δεν αποσκοπεί στο να επιβάλλονται, κατά τρόπο άκαμπτο και οριστικό, περιορισμοί στην ενδεχόμενη ενώπιον του Δικαστηρίου φάση, εφόσον η προσφυγή στο Δικαστήριο δεν μεταβάλλει ούτε την αιτία ούτε το αντικείμενο της ένστασης (απόφαση της 1ης Ιουλίου 1976, Sergy κατά Επιτροπής, 58/75, Rec. σ. 1153· απόφαση της 20ής Μαρτίου 1984, Razzouk και Bedoun κατά Επιτροπής, 75/82, Συλλογή σ. 1509· απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 1986, Rasmussen κατά Επιτροπής, 173/84, Συλλογή σ. 197).

13 Περαιτέρω, μετά τη λήξη της προθεσμίας άμεσης προσφυγής στο Δικαστήριο, ο υπάλληλος που επέλεξε το βοήθημα της προηγούμενης ένστασης δεν μπορεί να υποβάλει στο Δικαστήριο παρά μόνο, αφενός, αιτήματα που έχουν το ίδιο αντικείμενο με αυτά που αναφέρονταν στην ένσταση και, αφετέρου, αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αυτές που προέβαλε στην ένσταση. Οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν να αναπτυχθούν, ενώπιον του Δικαστηρίου, με την προβολή λόγων ακυρώσεως και ισχυρισμών που δεν περιλαμβάνονται, κατ' ανάγκη, στην ένσταση, αλλά που συνδέονται στενά μ' αυτή.

14 Υπό τις περιστάσεις της προκείμενης περίπτωσης, οι τέσσερις ενστάσεις με ταυτόσημο περιεχόμενο, που οι προσφεύγοντες υπέβαλαν στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, περιελάμβαναν μια μόνο αμφισβήτηση που αφορούσε αποκλειστικά τη γραπτή εξέταση και η οποία στηριζόταν στο γεγονός ότι η τελευταία δεν είχε διεξαχθεί σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού. Η ακύρωση του συνόλου των εξετάσεων του διαγωνισμού δεν ζητήθηκε παρά μόνο λόγω του ενιαίου χαρακτήρα της γραπτής και προφορικής εξέτασης.

15 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να σημειωθεί ότι, μολονότι τα αιτήματα της προσφυγής δεν μεταβάλλουν το αντικείμενο της ένστασης, αρκετοί από τους λόγους ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς στήριξη των αιτημάτων αυτών εγείρουν αμφισβητήσεις που στηρίζονται σε νομικές αιτίες άσχετες προς αυτή επί της οποίας στηριζόταν η μοναδική αμφισβήτηση της ένστασης. Αυτό συμβαίνει όσον αφορά:

— το λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στις πλημμέλειες της προφορικής εξέτασης λόγω της συνθέσεως και του τρόπου ασκήσεως της προεδρίας της εξεταστικής επιτροπής οι οποίες φέρονται ως πλημμελείς·

— το λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση του απορρήτου των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής καθώς και τη μη τήρηση της αρχής της ισότητας λόγω των φερόμενων πιέσεων που ασκήθηκαν στην εξεταστική επιτροπή κατά τη διεξαγωγή της προφορικής εξέτασης·

— το λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται σε προβαλλόμενη κατάχρηση εξουσίας λόγω του ότι ο αποκλεισμός από τον οριστικό πίνακα επιτυχόντων αποφασίστηκε κατά τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλειστούν μεγάλης αξίας υπηρετούντες ήδη υποψήφιοι, όπως οι προσφεύγοντες, και να γίνουν δεκτοί μη υπηρετούντες υποψήφιοι που δεν συγκέντρωναν τους όρους της προκήρυξης του διαγωνισμού.

Επομένως, οι διάφοροι αυτοί λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν μετά τη λήξη της προθεσμίας προσφυγής, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

Επί της ουσίας

16 Αντιθέτως, στο Δικαστήριο εναπόκειται να εξετάσει την αμφισβήτηση σχετικά με τις πλημμέλειες της γραπτής εξέτασης, προς στήριξη της οποίας οι προσφεύγοντες επικαλούνται τρεις λόγους.

17 Πρώτον, υποστηρίζεται ότι δεν τηρήθηκε η προκήρυξη του διαγωνισμού, εφόσον η γραπτή εξέταση περιελάμβανε κατά τη διάρκεια των εικοσιπέντε πρώτων λεπτών ένα « ψυχοτεχνικό τεστ » μη προβλεπόμενο στην προκήρυξη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η δεύτερη εξέταση, σύμφωνη προς την προκήρυξη του διαγωνισμού δεν μπόρεσε να διαρκέσει παρά μόνο 95 λεπτά αντί των δύο ωρών που προβλέπονταν στην προκήρυξη του διαγωνισμού. Στην πραγματικότητα, το ψυχολογικό αυτό τεστ είχε ως αντικείμενο όχι να εκτιμηθούν οι γνώσεις των υποψηφίων, αλλά να καθοριστεί « η καμπύλη της διανοητικής τους φυσιογνωμίας ».

18 Κατά την Επιτροπή, η προκήρυξη του διαγωνισμού τηρήθηκε αυστηρά, εφόσον η γενική δομή της γραπτής εξέτασης, που συνίστατο σε ερωτήσεις με δυνατότητα επιλογής της σωστής απάντησης μεταξύ πολλών απαντήσεων, αποτελείτο από τέσσερις σειρές ερωτήσεων Α, Β, Γ και Δ. Το πρώτο τεστ, αναφέρει η Επιτροπή, ήταν το μέρος Γ της εξέτασης, διάρκειας εικοσιπέντε λεπτών, το οποίο αφορούσε προβλήματα μαθηματικών και λογικής, ενώ το δεύτερο τεστ αποτελείτο από τα μέρη Α, Β και Δ, διάρκειας 95 λεπτών. Σε καμιά περίπτωση δεν έγινε « ψυχοτεχνικό τεστ », οι δε ερωτήσεις που τέθηκαν είχαν ως μοναδικό αντικείμενο να εκτιμηθούν οι γνώσεις των υποψηφίων και όχι η « καμπύλη της διανοητικής τους φυσιογνωμίας ». Άλλωστε, ο τύπος αυτός εξετάσεως συνηθίζεται στους διαγωνισμούς της Επιτροπής.

19 Από την εξέταση του θέματος της γραπτής εξέτασης, την προσκόμιση του οποίου διέταξε το Δικαστήριο πριν από τη δημόσια συνεδρίαση, προκύπτει ότι τα διάφορα τεστ που προτάθηκαν στους υποψηφίους δεν παραβίαζαν τους ορισμούς της προκήρυξης του διαγωνισμού και κατ' ουδένα τρόπο έχουν ως αντικείμενο τον καθορισμό της « καμπύλης της διανοητικής φυσιογνωμίας » των υποψηφίων. Εξάλλου, οι λεπτομέρειες της διοργάνωσης των εξετάσεων, όπως διευκρινίστηκαν από την Επιτροπή, δεν φέρουν το στίγμα καμιάς πλημμέλειας και δεν ήσαν ικανές να βλάψουν τους υποψηφίους.

20 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η χαρακτηριζόμενη από αυτούς « δεύτερη εξέταση », δηλαδή στην πραγματικότητα, το δεύτερο διαρκείας 95 λεπτών τεστ, διαταράχτηκε επί δέκα περίπου λεπτά, λόγω μεταφραστικού λάθους στο γερμανικό κείμενο των εξετάσεων του διαγωνισμού και της αταξίας που προκλήθηκε απ' αυτό. Οι προσφεύγοντες, όπως οι ίδιοι διευκρινίζουν στην απάντησή τους, δεν αμφισβητούν τον τρόπο βαθμολογήσεως που υιοθετήθηκε ως αντιστάθμισμα της ζημίας που υπέστησαν οι γερμανόφωνοι υποψήφιοι. Περιορίζονται στο να υποστηρίξουν ότι η ανάγκη να μεριμνήσει η γραμματέας της εξεταστικής επιτροπής, που ήταν τότε παρούσα, για την εξεύρεση του ορθού γερμανικού κειμένου μιας από τις εξήντα ερωτήσεις του δεύτερου τεστ, προκάλεσε θόρυβο και αναταραχή ασυμβίβαστους προς την αναγκαία για την ομαλή διεξαγωγή της εξέτασης στο εξεταστικό κέντρο του Λουξεμβούργου συγκέντρωση.

21 Είναι ακριβές, όπως δέχεται και η Επιτροπή, ότι σε μια από τις ερωτήσεις του γερμανικού κειμένου του μέρους Δ των γραπτών εξετάσεων, παρεισέφρησε λάθος. Εντούτοις, η ελαφρά αναταραχή που προκάλεσε το επεισόδιο αυτό, όσο λυπηρά και αν είναι, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι ήταν ικανή, στην προκείμενη περίπτωση, να

θίξει την ομαλή διεξαγωγή των εξετάσεων. Πράγματι, το λάθος έγινε στο σύνολο των εξεταστικών κέντρων, επισημάνθηκε γρήγορα και κατά τη διάρκεια των μερικών λεπτών που χρειάστηκαν για τη διόρθωση του εσφαλμένου κειμένου οι υποψήφιοι μπόρεσαν να ασχοληθούν με τη μελέτη των πολλών άλλων ερωτήσεων που τους είχαν τεθεί. Εξάλλου, από τα έγγραφα της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι, εν προκειμένω, οι υποψήφιοι του κέντρου του Λουξεμβούργου υπέστησαν δυσμενή μεταχείριση σε σχέση με τους διαγωνιζόμενους στα λοιπά εξεταστικά κέντρα.

22 Τέλος, τρίτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η γραπτή αυτή εξέταση διεξάχθηκε κατά πλημμελή τρόπο, λόγω του ότι στις εξετάσεις που διεξάχθηκαν στο εξεταστικό κέντρο του Λουξεμβούργου δεν παρευρίσκονταν μέλη της εξεταστικής επιτροπής, εφόσον η τελευταία δεν εκπροσωπείτο παρά μόνο από τη γραμματέα της. Η παρουσία ενός μέλους της εξεταστικής επιτροπής θα επέτρεπε να αποφευχθεί η διατάραξη της εξέτασης που επηρέασε, ειδικότερα, το κέντρο αυτό.

23 Σχετικά, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς ισχυρίστηκε η Επιτροπή, ότι καμιά διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ούτε άλλωστε καμιά γενική αρχή του δικαίου, δεν επιβάλλει την παρουσία μέλους της εξεταστικής επιτροπής κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής των γραπτών εξετάσεων ενός διαγωνισμού. Άλλωστε, μια τέτοια παρουσία, όσο ευκταία και αν είναι, ουσιαστικά είναι δύσκολο, αν μη αδύνατο, να εξασφαλιστεί, όταν, όπως στην προκείμενη περίπτωση, ο διαγωνισμός διεξάγεται σε αρκετά κέντρα γεωγραφικώς απομεμακρυσμένα μεταξύ τους. Υπό τις περιστάσεις αυτές, και εφόσον δεν διαπιστώθηκε καμιά δυσμενής διάκριση μεταξύ των υποψηφίων, οφειλόμενη στην παρουσία ή την απουσία των μελών της εξεταστικής επιτροπής σε ορισμένα κέντρα, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

24 Κατά συνέπεια, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να γίνει δεκτή η προτεινόμενη από τους προσφεύγοντες προσφορά αποδείξεων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαΐου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling